



Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VII. Vberiùs explicatur Christi coronati, & ad populum producti
spectaculum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

pere, tibi hæc debebantur supplicia. Sed iste, quem cernis, homo tuum fungitur munus, tuam omnem culpam in se derivavit, pro te fidejuber & facildat damni infecti. Unde pro te factus est homo, qui te fecit hominem.

Ecce homo, qui de caelo missus est, ut te doceret iter ad celum, per suipfius despicientiam, submissionem, patientiam. Ecce homo, quem æternus Pater & tuum tibi donavit Redemptorem, & constituit iudicem. Ecce homo, qui fecit cenam magnam, & vocavit multos. Hic ille homo est, de quo vel hostes ipsi dicebant: Hic homo signa multa facit. Hic ipsissimus est, de quo fatidicus Caiphas dixit: Quia expedit vobis, ut unus moriatur homo pro populo. Ecce homo, quem toties in clamaveras æger; Hominem non habeo. Ecce, hic ille ipse homo est, quem vocas; te venit sanaturus suo sanguine.

Luc. cap. 14. vers. 16.
Ionn. cap. 11. vers. 47.
Ibid. v. 50.

Coloss. 2. v. 3. & 9.

Ecce homo, & filius hominis, sed & Filius Dei, in quo sunt omnes thesauri sapientia & scientia absconditi, in quo omnis plenitudo divinitatis corporaliter inhabitat, formam tamen servaccipiens, ut servos assereret in libertatem. Homo est, non humano more habitus, sed ferino, ut magis crederes ferarum dentibus, quam hominum manibus laceratum.

Exod. 2. 39. vers. 1.
Heb. cap. 7. vers. 2.
Ibid. cap. 9. vers. 12.

Ecce homo, non plebejus, sed Jessæ stirpis, sanguinis regii, Sacerdos magnus, Aaron verissimus, cocco & purpurâ vestitus, sanctus innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, & excelsior calis futurus, qui non per sanguinem hircorum aut vitulorum, sed per proprium sanguinem introibit semel in sancta.

Ecce homo, qui vestit omnia, non potest tegere sua vulnera, ut tegat tua peccata: foris minus quam homo, intus plus quam Angelus; ex hominibus assumptus ad Dei dextram sessurus.

Ecce homo, non rosis sed spinis coronatus, non veste Aralica, sed iudicâ purpurâ indutus, non scepro sed arundine insignitus, quem homines ut stultum iridebant: hic ipse æterna est Sapientia, quæ univèrsium Orbem condidit & gubernat.

Prov. cap. 8. vers. 31.

Ecce homo, omnium hominum humanissimus, ipsa humanitas, cujus delicia sunt esse cum filiis hominum. Cui Angeli ut Ecclesiæ sponso coronam ex auro & gemmis, aut certe floribus odoriferis imponere debuissent, huic homines scelestissimi ferrum ignominiosissimum è verbis impresserunt.

Math. 2. 11. vers. 29.

Ecce homo, qui perfectissimum est archetypon obedientia, submissionis, modestia, charitatis, patientia, qui virtutum omnium absolutissima est idea, qui omni vitâ, jam verò maximè coram auditorio tanto, velut artium atque scientiarum compendium docens, Discipule, inquit, a me, quia mitis sum & humilis corde.

Ecce homo, qui supremum tribunal suum inter nubes collocabit, vivorum ac mortuorum, Orbis totius iudex æquissimus, formidabilis malis omnibus. Qui seipsum Patri sedit & monstrat, dum illum populo Pilatus, & quidem his ipsis Pilati verbis: Ecce homo, ecce mi Pater tuum filium; in mea vulnerè flecte oculos. En, ego ille homo sum, qui pro omnibus hominibus hæc infanda libenter patior & morior. Tu illis propter hunc hominem parce, qui & plura & graviora pati paratus est.

Gen. 1. 49. vers. 10.
Aggæ 1. 2. vers. 8.

Ecce homo, si & nobis hominibus vilissimis loqui liceat, & querere: O celestis Pater, num iste homo est, cui ad Jordanem & Thaborem vox tua testimonio fuit, Hic est filius meus dilectus? Jam ubi testibus maximè opus videtur, nulla vox, nulla nubes, columba nulla innocentia suffragatur. Jam nullus Moses, sed nec Elias ullus quidquam testimonii adfert. Num, obsecro, ille ipse est, qui mittendus erat, desideratus cunctis gentibus, ipso innocente Adamo innocentior? Vide, mi Pater, utrum tunica filii tui sit, an non, cruenta hæc vestis, quam gerit hic homo.

Ecce homo, ô Mater & Virgo afflictissima, Ecce homo, estne hic tuus filius? an eum etiamnum agnoscis?

Num ille ipse est, quem fasciis ligasti, quem in præsepel reclinasti? nunc alas habere fascias, jam funibus ligatur, paulo post in cruce reclinandus. Num, obsecro, hic ille duodennis adolescens fuit, quem in templo inter Doctores invenisti? quem diversis locis concionantem sapientius audisti vis eum recipere in filium? Ecce homo, hominum omnium afflictissimus, desertissimus. Non est sanè, non est homo iste speciosus forma præ filiis hominum.

Ecce homo, ô Angeli, spiritus beatissimi, vos ipsi jam iudicete, num reus isto vincetas, foedissimum in modum caelus, horribili veptero redimitus, homo ille sit, de quo divinus Plates cantaverit: Ministi eum paulo minus ab Angelis, gloria & honore coronasti eum. Ignominia & dedecore undequaque circumdatus est. Nunc sanè opportunissimum erit interrogare: Quid est homo, aut quid est filius hominis?

Ecce homo, ô Petre, qui præteritâ nocte voces emisisti in omnem vitam penitendas, penitens hunc hominem intueri. Recordaris utique te semel iterumque acertitum dixisse: Non novi hominem; suscipe, queso, & hunc hominem in edito stantem mirè deformatum fixissimis oculis contemplare, an forè illum noveris. Sed si heri negasti & pernegasti, idque iurejurato confirmasti, quod non novisses hominem, multo minus hodie illum nosse poteris, jam homini dissimillimum. Et sanè vel oculatissimus quisque juraverit, non esse eum hominem, qui die hesternâ, tibi ô Petre, aliisque undecim condiscipulis tuis pedes laverit, & in epulum corpus & sanguinem suum apposuerit.

Quam diversa super hoc uno homine sententia feruntur. Ecce homo, clamor Pilatus, miseratione dignissimus. Ecce homo, clamor Judæus, crucem meritissimus, homo scelestus, seductor, malefactor. Ecce homo, clamor ethnicus, tor ægorum medicus, jam seipsum curare non potest. Ecce homo, clamor diabolus, quem hominum fabulam & probrum feci, qui noluit aut non potuit lapides mutare in panes. Ecce homo, Gabriel Archangelus clamor, Altissimi filius, in domo Jacob in æternum regnaturus. Ecce homo, clamor è turbâ Virgo-Mater, ecce filius meus, propter homines homo factus, propter mortales moriturus. Ecce homo, clamor è caelo Pater, verus homo & verus Deus; ab æternitate meus filius, pro humanæ gentis salute in terram ad crucem tollerandam missus. Et quid tu anista mea de hoc homine dicis? Exquisitissimè delibera, quid super hoc homine responsi sis datura.

§. VII. Verius explicatur Christi coronari & ad populum producti spectaculum.

Narrat beatus Joannes, hominem à triginta & octo annis ægrum in Salomonis porticu aquæ motum expectasse, ut in eam primus descenderet: sed à celerioribus aliis impeditum, id solum querelæ ad Christum attulisse. Domine hominem non habeo, ut cum turbata fuerit aqua, mittat me in piscinam: dum venio enim ego, alius ante me descendit. Bono sis animo, mi æger, reperimus hominem, & tibi, & agris omnibus. Romanus Præfæs publicè ex alto proclamat: Ecce homo. Nemo igitur deinceps conqueatur amplius: Hominem non habeo, nam Ecce homo, qui in sublimi adstat Pilato, is in sui sanguinis piscinam te mittet. Innumere hæcenus audiebantur querimonie. 1. Aegritudine oppressi aut solatiis destituti clamabant antehac; ille quidem, Hominem non habeo qui mihi serviat; iste autem, qui me soletur. Sed, ecce hominem, qui utrumque præstet exactissimè. 2. Queriebantur officii & muneribus vacui; Hominem non habemus, qui nos in majus provehat, & ad honores extollat. Quid clamatis pueruli? Ecce homo, qui nos omnes ad ælissimam sedem dignitatis efferat. 3. Qui calumniis opprimitur innocens, vociferatur; Hominem non habeo qui me adjuvet, qui patrocinetur. Desine plorare.

Ecce homo
Pis mē-
tibus sub
te divinā
cōmēn-
datissimū
sit.

Christi re-
sponsum
ad emēn-
dandam
vitam in-
vitans:

1. Hor-
nem arro-
gantem &
fastiosum.

2. Libidi-
nosum.

3. Iracun-
dum & in-
vidum.

Deut. c. 32.
vers. 35.

commendatissimum sit. Dum enim Sacerdos sacrosan-
ctam Eucharistiā monstrat, hoc unā veluti pronun-
tiat: *Ecce homo*, pro nobis infanda passus. Quo quidem
tempore hæc divi Francisci præcativula usui esse po-
terit: *Domine Deus, caelestis Pater, respice in faciem Christi
Filii tui, & miserere mei*. Huic oratiunculæ opportunè
addetur cogitatio ista: *Ecce homo*, quàm ego ad istum
hominem infirmus, & nihili homo sum, quàm inflam-
matus & furens libidinibus, quàm non sum Angelus: ò
Pater misericordiarum, *Ecce homo*, ecce tuus Filius, qui
in corde suo omnes homines amore summo comple-
ctitur, respice hunc hominem, & propter ipsum parce
mihi, & da gratiam ad emendandam vitam, & firmam-
dam in bono perseverantiam. Responsum vel à silente
Christo habemus istud.

O homo arrogans & fastuose, *Ecce homo*, aspice qua-
les gemmæ à mucronato hoc serpo defluant, vide ar-
millas meas, funes. En jam secundum per vestem illu-
dor. Sed neque tu cessas vestitu tuo insolenti & ad om-
nem luxum facto illudere mihi. Quæro te, sta juxta
me, & ornatum caput tuum, cum meo, tuas manus,
tuasque vestes cum meis confer, & discrimen maxi-
mum erubescere.

O homo libidinose, *Ecce homo*, quàm turpe ac dissi-
mule tu membrum es sub hoc spinoso, vulnerato capi-
te. Et quamdiu te patiar, ut non præcindam te tam-
quam membrum mortuum? Tu non cessas sub oculis
meis & corpus & animum conspurcare. Non tuas ipse
sordes ac libidines erubescis: Te nunc per sanguinem
meum & tot sanguinis facii rivulos togo, idque hoc
unum, ut antequam carnis appetentiæ satisfacias, &
peccato assentiaris, hæc mea vulnera numeres. Chla-
midem amove, & totum corpus oculis obire poteris.
Num adhuc peccare persistis? Arbitrium tuum non
tollam, sed tu cave poenam.

O homo iracunde & invidie, *Ecce homo*. Tu quàm
primum vel minimum læderis, mox vindictam & ver-
bera meditaris. Numquam facundior es, nullquam
promptior, quàm cum alteri nocendum. Quot enim
vel anno uno cudis fulmina in pectore tuo, quæ jactis
in adversarios tuos linguâ tuâ? Ecce, manibus ligatis sto
ante te, ignis & fulmen in meâ quidem manu sunt, sed
tego & contineo, sileo & dissimulo usque ad tempus.
Tu, obsecro, exemplum meum imitare, teipsum conti-
ne, injurias dissimula, vindictam substringe. *Mea est ultio,
& ego retribuam eis in tempore*.

CAPUT V.

*Christus damnatur mortis à Pilato,
& crucifigendus educitur.*

Christus
prodigum
genus hu-
manum
quæsit
diversis in
locis.

Christus servator orbis oviculam illam errantem,
prodigum & damnatum genus humanum, ad an-
num usque trigessimum quartum sedulo quæsit, idque
locis diversissimis. Principio quidem in stabulo vagum
hoc pecus indagavit. Deinde in Ægyptum abiit, inde
Nazarethum rediit. Hinc progressus, in omnibus pa-
gis, castellis, oppidis, urbibus Judææ & Galilææ ean-
dem aberrantem ovem quæsit. In campos, in solitudi-
nes, in ipsum mare excurrit. Hierosolymis, præsertim
in templo, in domibus, in plateis docuit. Restabat una
rito, sed difficillima in montem Golgotha: imò eo ipso
die sub terrâ etiam in limbo illam quoque errantem
oviculam quæsit, ne quid laboris omitteret, dum in-
veniret, quod tot centuriis annorum fuerat amissum.
Hinc illud Ecclesiæ mætrium: *Quærens me sedisti lassus,
redemisti crucem passus*. Quando igitur Pilatus furibun-
dam plebem sedare non potuit, nec eò persuadere, ut
Christum dimitti liberum vellet, sedens pro tribunali
manus quidem lavit, nihilominus Christum morti ad-

A dixit, & crucis damnavit. Ita Christus, Joanne teste,
*bajulans sibi crucem exivit in eum, qui dicitur Calvaria lo-
cum*; Hebraicè autem *Golgotha*. Hæc Christi morientis
mysteria necessariò uberius explicanda, dum ad ipsam
crucem erigendam deveniamus.

§. 1. *Pilatum populus urget ad decretoriam senten-
tiam pronuntiandam.*

Pilatus vaser politicus, & in rem suam sapiens, longe
prudencior Herode, apud Judæos facillè impetra-
turum sese opinatus, ut innocentia Christi diversè pro-
positâ, vellent jubere Christum missum facere; sed
quia furebant hostes, & tumultuosus vocibus reum ad
crucem expetebant, Pilatus aliquantulum his ceden-
dum ratus, hanc apud se rationem inivit: Hunc ego homi-
nem flagellis ita tractavi, curabo, ut vix homini futu-
rus sit similis; mitescere visò spectaculo tam cruento,
nec gravius supplicium urgebunt. Omnia ordine facta.

Christus flagris cæsus, dumis coronatus, perlicuofum
sui spectaculum ex alto præbuit; Pilatus gemitas voces
adjecit: *Ecce homo*. Sed nemo mitescere, nemo Christi
mitesce, furorem nemo ponere, tumultuari magis,
& reum ad crucem postulare. Uti bubali rubro panno
aut sanguine visò magis efferantur, ita illi mugientes ut
tauri, rugientes ut leones contra innocentissimum
agnum exclamârunt universi, *Crucifige eum, Crucifige*.
Quod Christus jam olim quæstus, *Aperuerunt, inquit, su-
per me os suum, sicut leo rapiens & rugiens*.

Homini ignem ferenti parcat leo: hic homo merus
amor, ignis merissimus, sed nihil parant leones isti.
Leo, inquit Cyillus, animal capturus, horrendum rugit,
quo rugitu jam vicinum animal velut exanimatum ter-
rore cadit. Et quomodo horrenda vociferatio ista, Cru-
cifigatur, omnes amicos Christi non exanimavit: Ille-
ne crucifigatur, qui tot ægros sanavit, tot mortuos ad
vitam revocavit? At illi pergunt insanire, *Tolle, clamant,
eum nec in oculis quidem ferre possumus*: hæcenus
illum audire noluimus, jam nec videre, nisi in crucem
elatum placet. *Gravis est nobis etiam ad videndum, quia
dissimilis est illi vita illius, & immutata via illius*. Hæc di-
cturos Sapientia prædixit.

O furiosè cæci! hæc voces per jugulum vestrum redi-
bunt. Non deerunt vobis numero læe cruce quos velle-
tis, & urbem vestram in cruce sublati crucodietis. Cre-
dibile autem est, ad rabiosas hæc voces ingratisissimi po-
puli, ex oculis Christi, & omnium ejus amicorum, ubere
lacrymas profluisse. Tam horribilis certè hic clamor
fuit, ut eum Amos vates vel eminus ante duo millia an-
norum audiens dixerit: *Va desiderantibus diem Domini: ad
quid eam vobis? dies Domini ista tenebra, & non lux*. Ante
quinque dies clamabatur, *Osanna, Benedictus qui venit in
nomine Domini*. Quàm citò inverla omnia! quàm pra-
vum & mutabile cor humanum!

O beatissime Paule, non ægrè ferēs utique, si idem
tibi, quod tuo Domino in hac ipsâ urbe contingat; & in
templo tractus rapiaris in castra, catenis geminis ligabe-
ris, maledictis & verberibus oneraberis, sequetur po-
pulus & clamabit, *Tolle eum*. Ut clamores istos æqua-
nimitè præferas, tuus te docet Dominus, qui atrocissi-
mas voces illas, *Crucifige, Tolle*, ingeminari audiat, & pa-
tientissimè tulit.

His improbissimis clamoribus & nostræ nos insante
monemur. Quoties contra Deum & homines rem ne-
fariam molimur; quoties mendacia, juramenta, furta,
libidines, cædes animo agitamus, et si ratio & conscien-
tia contradicant, estis tutelaris Angelus & Dei Deca-
logus reclamant, & luculentas leges ingerant: Non dice-
ces falsum testimonium, non pejerabis, non concupi-
scēs, non occides, non furaberis, non fornicaberis, non
mœchaberis. Nihilominus hæc leges audacissimè per-
rumpens, & Decalogum velut pugione confodiens
homo